

РЕШЕНИЕ

№ 171

гр. Габрово , 08.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на седемнадесети юни,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Боян Хр. Косев

при участието на секретаря Ягода Люб. Лесичарска
като разгледа докладваното от Боян Хр. Косев Гражданско дело №
20214210100513 по описа за 2021 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I ГПК.

Образувано по искова молба на Т. Б. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****” № 4, вх. В, ет. 3, ап. 8 предявена срещу ЕТ „Заров–Димитър Заров”, ЕИК 107025338, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****” № 32.

В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът бил в трудово правоотношение с ответника, като изпълнявал длъжността „организатор” Правоотношението било прекратено, на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ, считано от 04.01.2021 г. Ответникът не му изплатил дължимо обезщетение по чл. 222, ал. 2 КТ, както и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 30 дни. Ето защо претендира ответникът да бъде осъден да му заплати сумата 900 лева – частичен иск от претенция в общ размер 1600 лева, представляваща обезщетение в размер на две brutни трудови възнаграждения, както и сумата 100 лева – частичен иск от претенция в общ размер 800 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Претендира законна лихва за забава за върху всяка от сумите от предявяване на исковата молба до окончателното им изплащане.

В законоустановения срок, предвиден в чл.131 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, с която оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва ищецът да има 5 години трудов стаж за да му се дължи обезщетение по чл. 222, ал. 2 КТ. Твърди, че след прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца са изплатени всички дължими суми. Моли да бъдат отхвърлени предявените искове, като неоснователни и недоказани.

С протоколно определение от 17.06.2021 г. е допуснато изменение в петитума на предявения иск по чл. 222, ал. 2 КТ, чрез увеличение размера му, като същият се счита

предявен за сумата от 1422.60 лева, предявен като частичен иск от претенцията в общ размер на 1600 лева.

С протоколно определение от 17.06.2021 г. е допуснато изменение в петитума на предявения иск по чл. 224 КТ, чрез увеличение размера му, като същият се счита предявен за сумата от 443 лева, предявен като частичен иск от претенцията в общ размер на 800 лева.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Страните не спорят и с определение от 23.04.2021 г. за безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията помежду им са отделени фактите, че са били в трудово правоотношение, като ищецът изпълнявал длъжността „организатор“, като трудовото правоотношение било прекратено със заповед № 104/04.01.2021 г., на основание чл. 325, ал. 1, т.9 КТ. Видно от съдържанието на трудов договор № 00000019/13.02.2019 г. страните са се договорили ищецът да получава основно месечно възнаграждение в размер на 649 лева, както и че ищецът ще има право на платен годишен отпуск - 20 дни и допълнителен платен годишен отпуск - 6 дни, или общо 26 дни. В договора е посочено, че ищецът има трудов стаж 16 години 2 месеца и 16 дни.

Видно от допълнително споразумение изх.№ 00000015/20.07.2020 г., страните са се договорили, считано от 01.07.2020 г. ищецът да получава основно месечно възнаграждение в размер на 800 лева. В споразумението е посочено, че ищецът има трудов стаж 16 години 7 месеца и 3 дни.

Не е спорно между страните, а и видно от представено извлечение от сметка на Райфайзен банк, че на 24.03.2021 г. ЕТ „Заров–Димитър Заров“ е извършил паричен превод на сума от 465.55 лева в полза на ищеца Т. Б. К. и на сумата 51.81 лева в полза на ТД на НАП. Като основание за превода е посочено обезщетение неизползван отпуск 2020 г..

От заключение на съдебно счетоводната експертиза, което съдът цени като компетентно и съответно на събраните писмени доказателства, се установява, че последното получено от работника месечно брутно трудово възнаграждение е за месец май 2020 г. - 711.30 лв. /основно трудово възнаграждение 649 лв. и клас за прослужено време 16 г. – 62.30 лв./, като размерът на дължимото обезщетение по чл.222, ал.2 КТ е брутното трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, равняващо се на 1422.60 лв. Съгласно заключението размерът на неползвания платен годишен отпуск на ищеца към момента на прекратяване на трудовото правоотношение е 27 дни и е в размер на 960.39 лева. Вещото лице сочи, че на ищеца е начислена сумата 517.28 лева, която представлява обезщетение за неползван отпуск по чл.224 ал.1 за 16 дни, като след удържа на данък върху доходите на физическите лица на ищеца е изплатено обезщетение в размер на 465.55 лева.

В съдебно заседание вещото лице обяснява, че размера на дължимото обезщетение по чл. 224 КТ в брутен размер е 960.39 лева, от която сума следва да се приспадне брутното изплатено възнаграждение 517.28 лева, като върху получената разлика се дължи 10 % данък по ЗДДФЛ.

Съдът не обсъжда останалите доказателства събрани по делото, с оглед отделените за безспорни в отношенията между страните факти.

По отношение на иска с правна квалификация чл. 222, ал. 2 КТ.

Разпоредбата постановява при прекратяване на трудовото правоотношение поради болест /чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ и чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ/ право на работника или служителя на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от два месеца, ако има най-малко 5 години трудов стаж и през последните 5 години трудов стаж не получил обезщетение на същото основание. Фактическият състав за възникване притезателното право за обезщетението обхваща прекратяване на трудов договор на някое от посочените правни основания, работникът или служителя да има поне 5 години трудов стаж /чл. 351 и сл. КТ/ и отрицателното условие да не е получил на същото основание обезщетение през последните пет години от трудовия му стаж.

При предявен иск по чл. 222, ал. 2 КТ в тежест на ищеца е да докаже, че правоотношението между страните е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 ГПК, както и че ищецът има повече от 5 години трудов стаж. Ответникът при установяване на горните обстоятелства следва да докаже изпълнение на задължението си за заплащане на обезщетение по чл. 222, ал. 2 КТ в размер на две brutни възнаграждения.

Не е спорно по делото, че правоотношението между страните е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ. В случая е налице извънсъдебно признание от страна на работодателя, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение ищецът е имал над 5 години трудов стаж поради посочването му в трудовия договор въз основа на който е възникнало трудовото правоотношение между страните и в сключеното впоследствие допълнителното споразумение към него /посоченото обстоятелство се установява и от представените трудовата книжка и удостоверения УП - 3/. Не се установява и да е получил обезщетение поради прекратяване на правоотношението на някое от основанията по чл. 222, ал. 2 КТ, което обстоятелство е от доказателствената тежест на ответника, поради което и съдът приема, че за ищеца е възникнало право да получи обезщетение по чл. 222, ал. 2 КТ в размер на две brutни възнаграждения. Според заключението на вещното лице по съдебно-счетоводната експертиза последното получено от ищеца brutно трудово възнаграждение за пълен отработен месец преди прекратяване на трудовия договор /04.01.2021 г./ съобразно чл. 228 КТ е за м. 05.2020 г. и възлиза на сумата 711.30 лв. На тази база обезщетението по чл. 222, ал. 2 КТ възлиза на 1422.60 лв., поради което и искът следва да се уважи изцяло. Следва да се отбележи, че обезщетението по чл. 222, ал. 2 от КТ не подлежи на данъчно облагане /чл. 24, ал. 2, т. 8 ЗДДФЛ/. Посочената сума е дължима от ответника ведно със законната лихва, считано от датата на подаване исковата молба – 18.03.2021 год. до окончателното изплащане.

По отношение на иска с правна квалификация чл. 224, ал. 1 КТ.

Основателността на иска за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск се обуславя от установяване наличието прекратяване на трудовото правоотношение, без значение на основанията за прекратяване, размерът на brutното трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец, дали ищецът е използвал платения си годишен отпуск за съответния период и платено ли е обезщетение на ищеца за неизползвания платен годишен отпуск.

При предявен иск по чл. 224, ал. 1 КТ в тежест на работника /служителя/ е да докаже, че бил страна по трудово правоотношение с ответника, което е било прекратено, а в тежест на работодателя е да установи ползването на отпуската, съответно че дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е било изплатено.

В процесния случай наличие на трудово правоотношение и прекратяването му са безспорни между страните. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че при прекратяване на трудовото правоотношение не е изпълнено задължението на работодателя да обезщети работника, съгласно чл. 224, ал.1 КТ за неизползвания от него платен годишен отпуск в размер на 27 дни установен от вещото лице. В хода на производството ответникът е изплатил на ищеца брутно обезщетение за неползван отпуск в размер на 517.28 лева за 16 дни. От изложеното следва, че остава неизплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 11 дни в брутен размер на 443.11 лева /960.39 лева - 517.28 лева/, поради което и предявения иск следва да бъде уважен за сумата 443 лева в приложение на диспозитивното начало в гражданския процес. В решение № 166/25.02.2010 година, постановено по гр. д. № 220/2009 година и решение № 154/24.06.2015 година, постановено по гр. д. № 6134/2014 година, двете по описа на ВКС, ГК, III г. о., е прието, че при иск с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ може да се присъди брутното трудово възнаграждение или остатъка от чистата сума за получаване след приспадане на дължимия данък и обществени осигуровки, като от решението трябва да е ясно дали се присъжда брутното трудово възнаграждение или се присъжда остатъкът след приспадане от брутното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски. Когато е присъдено брутното трудово възнаграждение, дължимият данък и осигурителни вноски ще се изплатят от събраните суми в изпълнителното производство. От изложеното следва, че съдът може да се присъди брутният размер на претендираното обезщетение или остатъка от чистата сума за получаване след приспадане на дължимия данък и обществени осигуровки, при условие че в съдебното решение е ясно посочено кой размер присъжда. В разглеждания случай предметът на правното задължение на работодателя да заплати обезщетение за неползван платен годишен отпуск представлява уговореното брутно трудово възнаграждение, изчислено по реда на чл. 177 КТ – арг. чл. 224, ал. 2 КТ, като заплащането на дължимия данък се удържа от обезщетението при изплащането на сумата, а не при присъждането ѝ от съда. Следователно, претендираното вземане трябва да бъде присъдено съобразно неговия брутен размер. Посочената сума е дължима от ответника ведно със законната лихва, считано от датата на подаване исковата молба – 18.03.2021 год. до окончателното изплащане.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски се пораждат за ответника по иска, който не доказва извършени разноски за производството и съответно такива не му се дължат. В полза на адв. Н.С., съобразно направеното искане, следва да се присъди възнаграждение в размер на 390 лева за оказана безплатна адвокатска помощ, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС Габрово сумата от 409.15 лева, представляваща разноски за производство за държавна такса по предявените икове и за възнаграждение за вещото лице, изготвило заключение по съдебно-счетоводната експертиза.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЕТ „Заров–Димитър Заров”, ЕИК 107025338, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****” № 32, ДА ЗАПЛАТИ на Т. Б. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул.

„*****” № 4, вх. В, ет. 3, ап. 8, на основание 222, ал. 2 КТ, сумата от 1422.60 лева /хиляда четиристотин двадесет и два лева и шестдесет стотинки/, представляваща частичен иск от претенция в общ размер 1600 лева, представляваща обезщетение при прекратяването на трудовото правоотношение между страните на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ, както и на основание 224, ал. 1 КТ, сумата от 443 лева /четиристотин четиридесет и три лева/, представляваща частичен иск от претенция в общ размер 800 лева, представляваща брутен размер на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 2020 г., ведно със законна лихва върху всяка от сумите от предявяване на исковата молба – 18.03.2021 г. до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА ЕТ „Заров–Димитър Заров”, ЕИК 107025338, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****” № 32, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Н.С. от АК-Габрово, сумата 390 лева /триста и деветдесет лева/ – възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ, на основание чл. 78, ал.1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА ЕТ „Заров–Димитър Заров”, ЕИК 107025338, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****” № 32, да заплати по сметка на Габровски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от 409.15 лева /четиристотин и девет лева и петнадесет стотинки/, представляваща разноски за производството за държавна такса и за възнаграждение за вещото лице, изготвило заключение по съдебно-счетоводната експертиза, както и сумата 5 (пет) лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Габровски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____